

Например: "Аз ще разкажа забавителното начало на моята "хероическа" кариера, като спра на тоя весел и тъжен за спомняне 10 февруари 1902 година" или: "На 10 февруари четиринайсет души работници, между които и пишущия, може би предадени, бяхме пропъдени от с, Гърлено посред пладне. - На 13 март обаче неколцина от същата група, формирани заедно с други като районна чета, наместо избитите в Бигла, бяха знайно предадени в същото село... А две седмици по-рано, на 28 февруари, Гоце Делчев, с двацетмина другари бе предаден в с. Разловца." И още. "Тоя беше първия ни ден на турска земя - 12 януари 1903 година" и т.н.

Датирането е дневникова особеност и чрез него се акцентира върху момент, който има голямо значение за пишещия, Посочените примери се отнасят до нещо, с което Яворов се е сблъсквал в битието си на комита - предателството. Този позорен факт се среща често в историята, но според поета той трябва да бъде особено отделен, запомнен, запечатан, за да не се забравя и да не се повтори. Своят фатализъм, предчувствието за нещо недобро поетът свързва с числото 13 в "разказа" "В плен" и сякаш предизвиква съдбата. Така в "Хайдушки копнения" времето придобива мистична отсянка.

Когато внимателно се вгледаме в текста на "Хайдушки копнения", ще се натъкнем на следната особеност. Времето, което Яворов прекарва в Македония и в България, е маркирано по различен начин. Четническите мигове са някак по-отчетливи. Времето на пребиваването му в София е по-размито, То е от друга реалност. Затова той избира природната картина, лирическото преживяване, емоцията: "Ето и последния час на моя последен ден в София: мирна вечер след внезапен летен дъжд. Слънцето се показва над Люлин, да се усмихне на земята и да обещае златно утро" или: "Вън едва се здрачаваше, но полумрака в стаята бърже гъстееше наоколо ни, като че любопитен да чуе всяка дума, казана между нас." Контурите на времевите отрязъци се размиват за поета, когато той е на родна земя. Чрез тях се отбелязва и скепсисът на твореца; иска или не, той се потапя в суетата на делника.

Може би най-интересен, най-труден, а и най-обемен е въпросът за "историческото" и "личното" време в творбата - въпрос за тяхното паралелно съществуване, за взаимното их проникване. Неголемият обем на Яворовата творба съвсем естествено изисква съгъстеност на времевата проява, а следователно и подбор на оригинални